

ה"ת 64106/11/17 - יצחק ביאזי, רות ביאזי, מעיין ביאזי נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בירושלים

ה"ת 64106-11-17 ביאזי ואח' נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

בפני כבוד השופט אלעד פרסקי
מבקשים
1. יצחק ביאזי
2. רות ביאזי
3. מעיין ביאזי
באמצעות עוה"ד גדי טל
נגד
משיבים
מדינת ישראל
באמצעות רס"ר אלעד הוכמן

החלטה

בקשת המדינה להארכה שניה של תפיסת כספים של המבקש 1 ("המבקש") החשוד בעבירות של שוחד וקבלת דבר במרמה.

במסגרת הדיון הועלתה טענה מקדמית לפיה לא ניתן להאריך את החזקת התפוסים מעבר לפעם אחת.

מעבר לכך, נדונה שאלת קיומו של חשד סביר לנוכח לזמן שחלף מעת התפיסה וביחס למצב החקירה.

א. רקע

1. המבקש, יצחק (צחי) ביאזי, נחקר בחשד לעבירות של שוחד וקבלת דבר במרמה במסגרת עבודתו בעיריית ירושלים כממונה על הפיקוח על הבנייה בכפרים הערביים במזרח ירושלים. בחודש 10/2017 הפכה החקירה לגלויה וכספים בחשבונות המבקש ואמו נתפסו ("הוקפאו") בהתאם לסעיף 32 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], התשכ"ט-1969 ("הפקודה").

2. בחשבון על שמו של המבקש נתפס סכום של 434,111 ₪ ובחשבון על שם אמו של המבקש בו היה המבקש מיופה כח נתפס סכום בסך 428,045 ₪. בסמוך לאחר מכן הגיש המבקש בקשה לשחרור התפוסים. בהחלטת בית המשפט (כבוד השופט איתן כהן) מיום 21.12.17 הוחלט על שחרור חלקי של התפוסים כך שסכום של 280,000 ₪ מחשבונו של המבקש יועבר ויופקד בחשבון יחידת החילוט באפוטרופוס הכללי ויתרת הסכום בחשבון תשוחרר. ביחס לחשבון האם נקבע כי סכום של 140,000 ₪ יועבר ויופקד בחשבון יחידת החילוט של האפ"כ והיתרה תשוחרר.

3. במסגרת ערר שהוגש לבית המשפט המחוזי (ע"ח 6970-01-18. כבוד השופט אברהם רובין) נקבע כי יש לשחרר גם את כל הסכום שנתפס בחשבון האם.

4. ביום 24.5.18 דנתי בבקשת המדינה להארכת החזקת התפוסים. בהחלטתי בסיומו של הדיון הארכתי את התפיסה עד ליום 23.8.18 תוך שקבעתי כי ככל שתוגש בקשת הארכה נוספת אצפה לקבל אמירה ברורה מהפרקליטות בנוגע להגשת כתב אישום ופירוט מדויק של הראיות המבססות את פוטנציאל החילוט של הסכום התפוס.

5. בסיומה של תקופת ההארכה הגישה המדינה בקשה נוספת להארכת התפוסים תוך שהפחיתה את הסכום התפוס לסך של 150,000 ₪, חלף סכום של 280,000 ₪ אשר היה בידיה עד אותה עת.

ב. טענה מקדמית

6. טרם נדון בטענה נשים את סעיף 35 לפקודה לנגד עינינו:

"אם תוך ששה חדשים מיום תפיסת החפץ על ידי המשטרה, או מיום שהגיע לידיה, לא הוגש המשפט אשר בו צריך החפץ לשמש ראיה ולא ניתן צו על אותו חפץ לפי סעיף 34, תחזיר המשטרה את החפץ לאדם אשר מידיו נלקח; אך רשאי בית משפט שלום, על-פי בקשת שוטר מוסמך או אדם מעוניין, להאריך את התקופה בתנאים שיקבע."

7. לטענת הסניגור, ניתן להאריך החזקת תפוסים, בהתאם לסעיף 35 לפקודה, רק פעם אחת. את טענתו הוא תולה בשניים. אחד - מלשון הסעיף העוסקת ב"בקשת שוטר מוסמך" הוא למד כי יכול שתוגש בקשה אחת ויחידה להארכת החזקת תפוס. שניים - מהשוואת לשון הסעיף לסעיפים אחרים בפקודה העוסקים בתפיסת מחשב (סעיפים 32(ב) ו-32א(א) לפקודה), בהם הוגדרה בפירוש האפשרות להאריך את החזקת התפוס במשך מספר פעמים, הוא מבקש ללמוד כי קיים בעניין סעיף 35 הסדר שלילי לעניין זה.

8. איני מקבל את הטענה. למעשה, טענת הסניגור אינה להגבלת אורך תקופת ההארכה אלא להגבלת מספר ההארכות. תיזה זו מוקשית. תחימת אורך תקופת התפיסה הכוללת, לו הייתה נקבעת, הייתה מובנת. תחימה של מספר הארכות, במקום בו אורך התקופה הכולל אינו מוגבל, אינה יוצרת היגיון פנימי. אם התקופה הכוללת אינה מוגבלת מה טעם יש בקציבת מספר ההארכות.

9. אדרבא, מתן האפשרות להאריך מספר פעמים את משך התפיסה מאפשר לבית המשפט לדייק יותר באישור תקופת ההארכה ולהמשיך ולהפעיל ביקורת שיפוטית על המשך ההחזקה בהתאם להתפתחות החקירה וחלוף הזמן.

10. מעבר לכך, ניתן להניח כי אם הייתה אפשרות חד פעמית להארכה, הרי שהנטיה הייתה להעריך (ולהאריך) ביתר את תקופת הזמן הנדרשת, על מנת שלא לפגוע בתכלית התפיסה.

11. התייחסות דומה מצאנו בהקשר לעניין אחר, הארכת תוקפן של הערובות שלפי סעיף 58 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996. בפסיקת בית המשפט העליון (כבוד

השופט עמית) עמד הוא על כך שבמקום בו מוגדרת תקופה מקסימלית הרי ש"בכלל מאתיים מנה" וממילא קיימת סמכות להחלטה על מספר הארכות קצרות יותר. הדברים מתאימים גם לענייננו, אולי אף בקל וחומר שכן בענייננו אין הגבלה על משך הארכת התפיסה.

כך בבש"פ 2066/13 אברהם ישראל נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו. 25.4.13):

"סעיף 58 נועד ליתן לבית המשפט אפשרות לפקח ולאזן מעת לעת בין האינטרס הציבורי בניהול חקירה מחד גיסא, תוך הפחתת החשש מהימלטות החשוד או שיבוש הליכי החקירה על ידי הטלת הערובה ותנאי השחרור, לבין האינטרס של החשוד לחירות התנועה וחופש היציאה מהארץ. קריאה תכליתית של הסעיף מתמקדת באורך התקופה בה רשאי בית המשפט להאריך את הערובה ואת תנאי השחרור ולא במספר ההארכות. הגיונם של דברים, על פי הכלל "יש בכלל מאתיים מנה" (סנהדרין, דף לא, עמ' א), קרי, מי שהוסמך לפעול עד גבול השלם, מוסמך ממילא לפעול בחלקים מאותו שלם. לכן, אם מוסמך בית המשפט להאריך את תקופה הערובה ב-180 יום, הרי שהוא רשאי להאריכה גם למספר תקופות מצטברות שאינן עולות על 180 יום."

12. אין צורך לומר, לענייננו, כי "הארכה כזו איננה יכולה להיות לצמיתות ועליה להינתן לזמן מסוים, לתכלית מסוימת ומטעמים ראויים". (בש"פ 6686/99 אליהו עובדיה נ' מדינת ישראל, נד(2) 464 (2000)). יש לפעול בעניין התפיסה והארכתה בצורה מידתית ולבחור בחלופה שפגיעתה הפחותה ביותר ביחס לנדרש ובהתאם לאיזון בין האינטרסים הרלוונטיים בנקודת הזמן בה ניתנת ההחלטה. ראו: בש"פ 7446/12 ד.י. א.נ. דיאמונדס (2007) נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו. 1.11.2012); בש"פ 6817/07 מדינת ישראל נ' סיטבון (פורסם בנבו. 31.10.2007); חב' לרגו עבודות עפר בע"מ נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו. 12.3.2006).

13. מכל מקום, סמכות להאריך את תקופת התפיסה מעת לעת נתונה לבית המשפט.

14. ביחס לטענותיו הקונקרטיות של הסניגור הרי שהמונח "בקשת תובע" בא לתאר את סדר הפעולות הטבעי - מוגשת בקשה ע"י שוטר ובית המשפט דן ומחליט בבקשה, בבחינת "דיבר הכתוב בהווה". אין לקבל את הדיוק המוצע מלשון היחיד הנקוטה בסעיף ("בקשת") כלשון אשר באה כביכול להגביל את סמכות ההארכה לבקשה אחת בלבד.

15. ביחס לנימוק השני שהועלה הרי שניתן לתלות את ניסוחם של אותם סעיפים בפקודה במספר גורמים שאינם מלמדים על כוונת מכוון. ניתן להסביר את ההבדל בין נוסח סעיף 35 לנוסחם של שני הסעיפים מהם מבקש להיבנות הסניגור ברבדיה השונים של הפקודה ובכך שהפקודה לא נוסחה כמיקשה אחת. לעניין זה אפנה, למשל, לעובדה כי בפקודה לא קיימת הוראה הקובעת במפורש מהי הסמכות המקומית אף שהדבר מתבקש (גם אם הכוונה הייתה לאפשר פעולות לפי הפקודה תוך שחרור מכבלי הסמכות המקומית. ראו לעניין זה: ע"ח (נצ') 28433-06-14 אורי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו. 10.7.2014)).

16. ניתן לראות כי גם בסעיפים העוסקים בתפיסת מחשב אין כביכול התאמה, לפי שיטת הסניגור, בנוגע לאפשרות הארכת התפיסה. ראו ההבדל שבין סעיף 32(ב) לפקודה לבין סעיף 32(ב1) לפקודה, אף שאין כל רציונל לאבחנה כזו.

17. סיכומי של דבר, לשון הסעיף ותכליתו תומכים בפרשנות הנהוגה ביחס לסעיף 35 לפקודה (כפי שבאה לידי ביטוי בפועל גם בהחלטות בית המשפט העליון שהוזכרו לעיל מהן עולה כי לא הוגבלו מספר ההארכות אף שסוגיה זו לא עלתה לדיון באופן ישיר).

ג. קיומו של חשד סביר

18. לאחר שעיינתי בחומר הראיות אני קובע כי קיים חשד סביר לביצוע העבירות הרלוונטיות ולקבלת פירות של אותן עבירות בשיעור אשר יוצר פוטנציאל לחילוט עתידי בסך הסכום התפוס, 150,000 ₪. לעניין רמת החשד שקללתי את הזמן שחלף מעת התפיסה בקביעת עוצמת החשד הנדרשת. עם זאת ראוי לציין כי בשלב זה נדרש ביצוע של פעולות חקירה (וקבלת התוצאות המצופות ע"י המדינה) על מנת לבסס ראיות מספיקות להגשת כתב אישום אשר יתאים להיקפו של החשד האמור.

19. המסקנה על קיום חשד סביר הנוגע לסכום התפוס בנויה על מספר רבדים המשלימים זה את זה ומביאים למסקנה על קיום פוטנציאל לחילוט עתידי של הסכום התפוס.

20. **הרובד הראשון** הם ממצאים המעוררים חשד למערכת יחסי שוחד בה היה מעורב המבקש. לעניין זה אני מפנה למסמכים שסומנו על ידי א1-א12 ולמסמכים ב1-ב10.

21. **הרובד השני** הוא קיומם של סכומים לא מוסברים בחשבונו של המבקש. כך למשל, המבקש טען כי סכום של 100,000 ₪ הוא הלוואה במזומן מאחד המעורבים (ב3 שורה 119). והשוו ל-ב2 שורה 54 ול-ב7 שורה 63). כמו כן, השוו למסמכים שסומנו א1-א4 וכן א12.

22. כך גם, טען כי סכום של 100,000 ₪ התקבל מעבודות שביצע ללא דיווח לרשויות המס (ב3 שורה 80).

23. **הרובד השלישי** הוא מסמכים המלמדים על התנהלות כלכלית רלוונטית. המסמכים סומנו ג1-ג3.

24. **הרובד הרביעי** הוא ראיות נסיבתיות לקבלת שוחד. מסמכים רלוונטיים סומנו ד1-ד4. השוו למסמכים שסומנו א5, א7-א11. מסמך רלוונטי נוסף ברובד זה סומן ד5.

25. **הרובד החמישי** הוא ראיות ישירות לקבלת שוחד. המסמכים סומנו ה1-ה4.

ד. התמשכות ההליכים

26. בהחלטתי מיום 24.5.18 הארכתי את התפיסה עד ליום 23.8.18 תוך שקבעתי כי ככל

שתוגש בקשת הארכה נוספת אצפה לקבל אמירה ברורה מהפרקליטות בנוגע להגשת כתב אישום ופירוט מדויק של הראיות המבססות את פוטנציאל החילוט של הסכום התפוס.

27. כאמור, מחומר הראיות שהוצג לי עולה פוטנציאל לחילוט של הסכום אותו מבקשת המשטרה להמשיך לתפוס. ביחס להגשת כתב אישום, נכתב במכתב הפרקליטות מיום 21.8.18 (סומן 1) כי "עולה כי ישנן ראיות לכך שהחשוד עבר עבירות של קבלת שוחד ומרמה והפרת אמונים, שנראה כי יהיה בהן כדי לבסס כתב אישום נגדו". אמנם ניסוח זה מלמד כי אין החלטה סופית על הגשת כתב אישום ומכאן לכאורה נובע כרסום בצידוק להמשך התפיסה, שהרי התפיסה צופה פני הליך פלילי.

28. מכל מקום, שני אלמנטים מחפים על כך. הראשון, הפחתת הסכום התפוס מ-280,000 ₪ ל-150,000 ₪, אשר נעשתה ביוזמת המדינה, מקטינה את הפגיעה בקניינו של המבקש. השני, הצהרה על תכנית המשך חקירה שעתידה להתבצע בחודשים הקרובים. משכך, במכלול הנסיבות, המשך החזקת סכום של 150,000 ₪ יוצר לטעמי מצב מאוזן בשלב זה.

ה. תכלית התפיסה

29. לטענת הסניגור לא ניתן לתפוס את הסכום הרלוונטי מבלי להראות חשד סביר, בשלב זה, להיותו פרי ישיר של העבירות הרלוונטיות, וזאת בהתאם לסעיף 32(א) לפקודה. לעניין זה צודקת המשטרה בהסתמכה על פסיקת כבוד השופט הנדל בבש"פ 1359/17 מדינת ישראל נ' ברוך (פורסם בנבו. 15.3.2017) לפיה ניתן לתפוס חפץ לפי הפקודה לצורך חילוט עתידי לפי חוק איסור הלבנת הון, התש"ס-2000.

ו. סיכום

30. המשך תפיסת סך של 150,000 ₪ הולמת את רמת החשד הקיים וזאת בשקלול רמת הפגיעה בקניינו של המבקש נוכח הזמן שחלף מעת התפיסה. לנוכח כך הגעתי לתוצאה שלהלן.

31. תקופת התפיסה תוארך עד ליום **8.2.18**. עד למועד זה, ובהתאמה להצהרת המדינה, אמורה להסתיים החקירה. ככל שתתבקש הארכה נוספת, אני מצפה כי הדיון בה יעשה כאשר ידיו של הסניגור אינן קשורות, קרי כאשר חומר החקירה גלוי לעיניו, וזאת אף אם טרם יתקיים שימוע (ככל שהחקירה תבשיל לכך).

32. היה והמדינה תבקש הארכה נוספת מבלי לאפשר לסניגור לעיין בחומר, ובהיעדר נסיבות מוצדקות, אתן לכך ביטוי בסכום התפיסה כך ש-20% מן הסכום התפוס יוחזר למבקש. בכך אני מוצא ביטוי לשני עקרונות. האחד, הדיון במעמד צד אחד (מבחינת ניתוח הראיות הקיימות והיעדר אפשרות להציג ראיות לסתור) יוצר אפריורית נחיתות למבקש ומעוות באופן מובנה את התוצאה. העיקרון השני, האיזון שבין הפגיעה המתמשכת בזכות הקניין של המבקש לבין האינטרס בקיום הליך תפיסה זמני. ככל שחולף הזמן בו מונעת מהחשוד הנאה מקניינו משתנה נקודת האיזון.

33. חומר החקירה יוחזר למשטרה. על המשטרה לשמור את החומר שסומן על ידי לצורך ביקורת בהמשך ההליכים, ככל שיתקיימו.

זכות ערר כדין

ניתנה היום, ל' חשוון תשע"ט, 08 נובמבר 2018, בהעדר הצדדים.